

РЕШЕНИЕ

№ 1136

гр. Варна, 04.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 9 СЪСТАВ, в публично заседание на
единадесети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния
състав:

Председател: Насуф Исмаел

при участието на секретаря Илияна Илк. Илиева
като разглежда докладваното от Насуф Исмаел Гражданско дело №
20233110100219 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е образувано по предявени от М. К. Н., ЕГН *****, с адрес: *, действащ чрез адв. В. Д., срещу „С. С.“ ООД, ЕИК *, със седалище и адрес на управление: *, действащ чрез адв. Д. С., първоначално обективно кумулативно съединени осъдителни искове с правно основание чл. 222, ал. 3 от КТ; чл. 224, ал. 1 от КТ; чл. 261 вр. чл. 128, т. 1 от КТ вр. чл. 8 от НСОПЗ; чл. 128, т. 1 от КТ и чл. 264, ал. 1 от КТ за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумите както следва:

1./ **1 524.68 лева**, представляваща обезщетение при пенсиониране, на основание чл. 222, ал. 3 от КТ;

2./ **90.75 лева**, представляваща обезщетение за неизползван платен годишен отпуск, както следва за 2021 г. – 57.60 лева и за 2022 г. – 57.60 лева, на основание чл. 224, ал. 1 от КТ;

3./ **462.00 лева**, представляваща допълнително трудово възнаграждение за положен нощен труд през периода от 01.01.2021 г. до 03.02.2022 г. или за 568 часа общо, на основание чл. 261 вр. чл. 128, т. 1 от КТ вр. чл. 8 от НСОПЗ;

4./ **33.77 лева**, представляваща нетно трудово възнаграждение, дължимо за периода от 29 до 31 октомври 2022 г., включително и **58.40 лева**, представляваща нетно трудово възнаграждение, дължимо за периода от 01.11.2022 г. до 09.11.2022 г., включително, на основание чл. 128, т. 1 от КТ;

5./ **50.00 лева**, представляваща допълнително трудово възнаграждение за положен труд по време на официалните празници за периода от 18.12.2020 г. до 09.11.2022 г., на основание чл. 264, ал. 1 вр. чл. 128, т. 1 от КТ, които суми произтичат от сключен между страните трудов договор № 1290 от 18.12.2020 г., прекратен на основание чл. 327, ал. 1, т. 12 от КТ, считано от 10.11.2022 г.

Твърди се в исковите молби, че между ищеца и ответника на 18.12.2020 г. е учредено трудово правоотношение. Ищецът заемал длъжността „охранител“ на обект-ПЧМ

СКЛАД във В., като brutната му заплата била в размер на 762,43 за периода от 01.01.2022 г. до 30.11.2022 г. На 09.11.2022 г. ищецът подал заявление за прекратяване на трудовият договор, поради придобито право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, считано от 10.11.2022 г.

Ищецът твърди, че ответникът отказал да му заплати обезщетението предвидено в чл. 222, ал. 3 от КТ, представляващо две brutни месечни работни заплати, като излага, че базата, на която следва да се изчисли полагащото му се обезщетение, е 762,43 лв., представляващо brutно трудово възнаграждение за последния пълен отработен месец преди прекратяването на трудовото правоотношение, поради което претендира сумата от 1524,86 лв.

Ответникът отказал да заплати на ищеца пълния размер от обезщетението за неизползван платен годишен отпуск, предвидено в чл. 224, ал. 1 КТ. Твърди се, че ищецът имал неизползван платен годишен отпуск за 2021 г. в размер на 5 работни дни, за периода от 18.12.2020 г. до 17.12.2021 г. За 2022 г. се твърди, че ищецът е имал 18 работни дни отпуск, като нито един ден не е използван. Счита, че полагащото му се обезщетение е 800,57 лв. за неизползван платен годишен отпуск, а работодателят е определил обезщетение в размер на 710 лв., поради което претендира сумата в размер на 90,75 лв., представляваща разлика между платеното обезщетение в размер на 710 лв. и дължимото обезщетение в размер на 800,57 лв.

Твърди се, че ответникът не е заплащал на ищеца в пълен размер полагащото му се възнаграждение за нощен труд при сумирано изчисляване на работно време от 22.00 часа до 06.00 часа в размер на 0,15 % от минималната работна заплата, но не по-малко от 1 лев. Ищецът положил нощен труд в периода от 01.01.2021 г. до 03.02.2022 г., или 71 дежурства с по 8 часа нощен труд. Работодателят е заплатил на ищеца сумата в размер на 142 лв., вместо действително изработените 568 лв., поради което се претендира разликата за незаплатен нощен труд в размер на 462 лв.

Ищецът сочи, че работодателят не му е заплатил част от трудовото възнаграждение за дните 29,30 и 31 октомври 2022 г. и за периода от 01.11.2022 г. до 09.11.2022 г. Работодателят заплатил на 15.12.2022 г., brutно възнаграждение за м.10.2022 г. - бруто в размер на 33.81 лева и нето в размер на 26.23 лева, а за м.11.2022 г. - бруто в размер на 225,91 лева и нето в размер на 121,60 лева. Поради това се претендират разликите между платените от работодателя и дължимите суми, а именно 33.77 лева, представляваща нетно трудово възнаграждение, дължимо за периода от 29 до 31 октомври 2022 г., както и сумата в размер от 58.40 лева, представляваща нетно трудово възнаграждение, дължимо за периода от 01.11.2022 г. до 09.11.2022 г.

На последно място, ищецът сочи, че работодателят не му е изплащал в пълен размер полагащото му се възнаграждение за труд положен през официални празници при сумарно изчисляване на работното време за периода от 18.12.2020 г. до 09.11.2022 г. Ищецът твърди, че е полагал труд на 01.05.2022 г. - официален празник по чл.154,ал.1 КТ.

По същество се моли съдът да уважи предявените граждански притезания.

Претендират се сторените съдебно-деловодни разноси.

В срока по чл. 131 от ГПК по делото са постъпили писмени отговори, в които се излагат съображения за допустимост, но неоснователност на предявените искове. Ответникът не оспорва учредената между страните трудовоправна връзка въз основа на трудовия договор от 18.12.2020 г.; че ищецът е заемал длъжността „охранител“ на обект-ПЧМ СКЛАД във В.; че правоотношението е преустановено, считано от 10.11.2022 г. на основание чл. 327, ал. 1, т. 12 от КТ. Твърди, че към датата на прекратяване на трудовото правоотношение са изплатени всички следващи се на ищеца дължими трудови възнаграждения и обезщетения.

Обективира искане по чл. 78, ал. 5 от ГПК.

В хода на о.с.з. ищецът, редовно призован, представлява се от адв. В. Д., чрез който поддържа исковата молба. На основание чл. 214 от ГПК увеличава размера на иска по чл. 222, ал. 3 от КТ от 1 524.68 лева окончателно на 1 524.86 лева.

Ответникът, редовно призован за о.с.з., не се представлява.

Съдът, като взе предвид доводите на страните, събрания и приобщен по делото доказателствен материал в съвкупност и поотделно и като съобрази предметните предели на исковото производство, очертани с исковата молба и писмения отговор, на основание чл. 12 и чл. 235, ал. 2 от ГПК, приема за установени следните **фактически и правни положения**:

За да бъдат уважени предявените осъдителни иски, ищецът следва да установи по несъмнен начин в процеса на доказване следните юридически факти: че между него и ответника е учредено валидно трудово правоотношение; че е изправна страна по трудовия договор – изпълнение на собствените си задължения по договора – добросъвестното престипране на работна сила на заеманата длъжност „охранител“ за в периода от м.12.2020 г. до м.11.2022 г., както и размера на предявените граждански притезания.

В тежест на ответника е да проведе насрещно доказване по тези факти, да докаже своите правоизключващи, правопогасяващи и правоотлагащи възражения, а при установяване на горното от ищеца, че е заплатил претендираните суми.

По делото страните не спорят по фактите, а по отношение на правните последици от тези факти, като на основание чл. 146, ал. 1, т. 3 от ГПК съдът е обявил за безспорни по делото и ненуждаещи се от доказване, че между страните е била учредена трудовоправна връзка въз основа на трудовия договор от 18.12.2020 г. /л. 6/; че ищецът е заемал длъжността „охранител“; че правоотношението е преустановено, считано от 10.11.2022 г. на основание чл. 327, ал. 1, т. 12 от КТ /л. 9/ поради придобиване и упражняване от страна на ищеца правото му на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст, считано от 25.09.2022 г. /гърба на л. 6/. Видно е още от заповедта на ответния работодател за преустановяване на трудовия договор с ищеца, че на последния е изплатено единствено обезщетение за неизползван платен годишен отпуск в размер на 710.00 лева, който факт не се и оспорва от същия.

Първият иск за присъждане на обезщетение при пенсиониране /гратификация/ е с правна квалификация по чл. 222, ал. 3, изр. 1-во, предл. първо от КТ.

Съгласно цитирания законов текст от КТ, при прекратяване на трудовото правоотношение, след като работникът или служителът е придобил право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, независимо от основанията за прекратяването, той има право на обезщетение от работодателя в размер на brutното му трудово възнаграждение за срок от 2 месеца.

Разпоредбата на чл. 222, ал. 3 от КТ е ясно формулирана и недвусмислено установява като предпоставка за възникване на правото на обезщетение работникът или служителът да е придобил /а не упражнил/ право на пенсия за осигурителен стаж и възраст при прекратяване на трудовото правоотношение. Законодателят изрично е подчертал, също така че обезщетението се дължи независимо от основанията за прекратяване.

Не се спори по делото, че ищецът към датата на преустановяване на трудовото правоотношение с ответника, на основание чл. 327, ал. 1, т. 12 от КТ, а именно 10.11.2022 г. е придобил и упражнил правото си на пенсия за осигурителен стаж и възраст, считано от 25.09.2022 г., като от ангажираното експертно заключение чрез назначената ССЧЕ, което съдът кредитира като компетентно изготвено, пълно, ясно, обективно се констатира, че brutно трудово възнаграждение /БТВ/ за последния отработен месец от страна на ищеца, което служи като основа при определяне на претендираните обезщетения в производството по делото по арг. от правилото на чл. 228, ал. 1 от КТ, възлиза на 762.43 лева. Т.е. размерът на обезщетението по чл. 222, ал. 3 от КТ възлиза на **1 524.86 лева** или на двете му brutни трудови възнаграждения за последния отработен месец.

Крайният извод на съда е за основателност на предявения иск за присъждане на обезщетение по чл. 222, ал. 3 от КТ в изменения по реда на чл. 214 от ГПК размер.

По втория иск с правно основание чл. 224, ал. 1 от КТ:

Съгласно цитирания законов текст, при прекратяване на трудовото правоотношение работникът или служителът има право на парично обезщетение за неизползвания платен годишен отпуск. В настоящия случай се установи от заповедта на работодателя-ответник, че на работника-ищец е изплатено обезщетение в размер на 710.00 лева на това основание. Видно е от ССЧЕ, че за м.08.2022 г. БТВ на ищеца е 762.43 лева, като през месеца работните дни по норма са 23. По този начин БТВ за един работен ден е 33.14 лева. Ищецът не е

ползвал 24 дни полагащ му се платен годишен отпуск за периода от постъпване на работа до освобождаването му, като обезщетението е в размер на 795.60 лева. Във връзка с тази сума по фиш на ищеца са начислени и заплатени 710.00 лева, като неизплатеният остатък възлиза на 85.60 лева.

Крайният извод на съда е за основателност на иска по чл. 224, ал. 1 от КТ до сумата в размер на **85.60 лева**, като за разликата до предявения размер от 90.75 лева искът следва да бъде отхвърлен.

По третия иск с правно основание чл. чл. 261 вр. чл. 128, т. 1 от КТ вр. чл. 8 от НСОРЗ:

Съгласно цитираните норми, положеният нощен труд се заплаща с увеличение, уговорено от страните по трудовото правоотношение, но не по-малко от размерите, определени от Министерския съвет, като съгласно подзаконовия нормативен акт, издаден от МС, за всеки отработен нощен час или за част от него между 22,00 ч. и 6,00 ч. на работниците и служителите се заплаща допълнително трудово възнаграждение за нощен труд в размер не по-малък от 0,15 на сто от минималната работна заплата, установена за страната, но не по-малко от един лев. В настоящия казус от експертното заключение се констатира по несъмнен начин, че няма разминаване между отработените нощни часове от ищеца и начислените по фишове при ответника за процесния период от 18.12.2020 г. до м.02.2022 г., което обуславя отхвърлянето на иска в цялост.

По четвъртия иск за присъждане на дължимото и незаплатено трудово възнаграждение за престоиране на работна сила в дните от 29 до 30 октомври 2022 г. и в периода от 01.11.2022 г. до 09.11.2022 г. с правно основание чл. 128, т. 1 от КТ:

В конкретния случай е видно от ССЧЕ, че ищецът работи на смени при въведено сумирано отчитане на работното време, като съобразно заповед № 49/04.01.2021 г. периодът на отчитане на това работно време е 4 месеца. Т.е. за след приключване на всеки 4 месечен период, се прави рекапитулация за часовете по норматив и действително отработените часове от ищеца, като при наличие на отработени повече часове от норматива на съответното лице се начислява допълнително трудово възнаграждение, а ако часовете са по-малко от норматива, не се начислява такова. В тази връзка при въведено сумирано отчитане на работното време, конкретните месеци октомври и ноември 2022 г. следва да се включат в един общ период от 01.09.2022 г. до 31.12.2022 г. Т.е. само за процесния период от 29.10.2022 г. до 09.11.2022 г. не може да се даде заключение. Констатира се обаче, че за периода от 01.09.2022 г. до 09.11.2022 г. ищецът има отработени 32 часа извънреден труд, което възлиза на 204.48 лева брутно трудово възнаграждение и 158.67 лева нетно трудово възнаграждение.

Крайният извод на съда е за основателност на иска за присъждане на трудово възнаграждение в предявения общ размер на **92.17 лева** за положен труд при въведено сумирано четири месечно отчитане на работното време в периода от 29.10.2022 г. до 30.10.2022 г. и за периода от 01.11.2022 г. до 09.11.2022 г.

По петия иск с правна квалификация по чл. чл. 264, ал. 1 вр. чл. 128, т. 1 от КТ:

Съгласно цитирания законов текст, положеният извънреден труд се заплаща с увеличение, уговорено между работника или служителя и работодателя, но не по-малко от 100 на сто - за работа през дните на официалните празници. От заключението на вещото лице се установи, че за процесния период от 18.12.2020 г. до 09.11.2022 г. ищецът е работил през следните официални празници: на 01.05.2022 г. – нощна смяна 4 часа; на 05.05.2022 г. – нощна смяна, т.е. на 06.05.2022 г. отработени 8 часа; на 24.05.2022 г. – дневна смяна 12 часа. За месец май 2022 г. от страна на ответника няма начислени суми за работа през официални празници на ищеца. Отработените часове от ищеца през официалните празници е 24 часа. През м.05.2022 г. на ищеца е начислявана сума в размер на 4.67 лева на час. За работа през официални празници се заплаща с увеличение на трудовото възнаграждение със 100%. На ищеца е начислена заплата за отработеното време, като по този начин за отработените часове през официалните празници през м.май 2022 г. е 4.67 лева, които не са начислени. Т.е. дължимото и незаплатено възнаграждение за положен труд по време на официалните празници през процесния период възлиза на 112.08 лева.

Крайният извод на съда е за основателност на иска в предявения размер от **50.00 лева**, съобразно принципа за диспозитивно начало, който е заложен в разпоредбата на чл. 6, ал. 2 от ГПК.

Относно съдебно-деловодните разноски:

При този изход на спора в полза на ищеца на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК следва да се присъдят сторените съдебно-деловодни разноски, съразмерно с уважената част от предявените искове, чийто общ размер възлиза на сумата от **2 142.02 лева**, представляваща минимален хонорар за един адвокат за защита интереса на ищеца по всеки един от предявените пет иска по арг. от чл. 2, ал. 5 от Наредбата за минималните размерни на адвокатските възнаграждения, включваща и хонорар за явяване в третото о.с.з. по арг. от чл. 7, ал. 9 от Наредбата.

Обективизираното от ответника искане по чл. 78, ал. 5 от ГПК е основателно с оглед на действителната фактическа и правна сложност на делото и обема на оказаното професионално съдействие, поради което при изчисляване на размера на общото адвокатско възнаграждение съдът е определил минимален хонорар за всеки иск, ведно с възнаграждението за явяване в трето о.с.з.

Ответникът не е претендирал присъждане на сторените по делото съдебно-деловодни разноски, поради което съдът не дължи произнасяне по чл. 78, ал. 3 от ГПК.

На основание чл. 78, ал. 6 от ГПК ответникът следва да заплати в полза на съдебната власт по сметка на РС-Варна сумата в размер от **206.06 лева**, представляваща държавна такса за разглеждането на исковете и сумата от **236.86 лева**, представляваща депозит за вещо лице по ССЧЕ.

Водим от изложените мотиви, **СЪДЪТ**

РЕШИ:

ОСЪЖДА „С. С.“ ООД, ЕИК * **да заплати** в полза на М. К. Н., ЕГН ***** сумите, както следва:

- сумата в размер на **1 524.86 лева**, изменена по реда на чл. 214 от ГПК, представляваща обезщетение при пенсиониране, на основание чл. 222, ал. 3 от КТ;

- сумата в размер на **85.60 лева**, представляваща обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за 2021 г. и за 2022 г., на основание чл. 224, ал. 1 от КТ;

- сумата в размер на **33.77 лева**, представляваща трудово възнаграждение, дължимо за периода от 29 до 31 октомври 2022 г., включително и сумата в размер на **58.40 лева**, представляваща трудово възнаграждение, дължимо за периода от 01.11.2022 г. до 09.11.2022 г., включително, при въведено сумирано четири месечно отчитане на работното време, на основание чл. 128, т. 1 от КТ;

- сумата в размер на **50.00 лева**, представляваща допълнително трудово възнаграждение за положен труд по време на официалните празници за периода от 18.12.2020 г. до 09.11.2022 г., на основание чл. 264, ал. 1 вр. чл. 128, т. 1 от КТ, които суми произтичат от сключен между страните трудов договор № 1290 от 18.12.2020 г., прекратен на основание чл. 327, ал. 1, т. 12 от КТ, считано от 10.11.2022 г., **КАТО**

ОТХВЪРЛЯ, предявените от М. К. Н., ЕГН ***** против „С. С.“ ООД, ЕИК * осъдителни искове, както следва:

- за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата в размер на **5.15 лева**, представляваща разликата над присъдената сума в размер на 85.60 лева до претендираната сума в размер на 90.75 лева, съставляваща обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за 2021 г. и за 2022 г., на основание чл. 224, ал. 1 от КТ;

- за осъждане на ответника да заплати в полза на ищеца сумата в размер на **462.00 лева**, представляваща допълнително трудово възнаграждение за положен ношен труд през

периода от 01.01.2021 г. до 03.02.2022 г. или за 568 часа общо, на основание чл. 261 вр. чл. 128, т. 1 от КТ вр. чл. 8 от НСОПЗ, които суми произтичат от сключен между страните трудов договор № 1290 от 18.12.2020 г., прекратен на основание чл. 327, ал. 1, т. 12 от КТ, считано от 10.11.2022 г.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, „С. С.“ ООД, ЕИК * **да заплати** в полза на М. К. Н., ЕГН ***** сумата в общ размер от **2 142.02 лева**, представляваща сбор от минималните хонорари за един адвокат за защита интереса на ищеца по всеки един от предявените пет иска, ведно с хонорар за явяване в трето о.с.з.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 6 от ГПК, „С. С.“ ООД, ЕИК * **да заплати** в полза на съдебната власт по сметка на РС-Варна сумата в размер от **206.06 лева**, представляваща държавна такса за разглеждането на исковете и сумата от **236.86 лева**, представляваща депозит за вещо лице по ССчЕ.

РЕШЕНИЕТО подлежи на въззивно обжалване пред ОС-Варна в двуседмичен срок от съобщението.

Препис от решението да се връчи на страните по арг. от чл. 7, ал. 2 от ГПК.

Съдия при Районен съд – Варна: _____